

Bujor Macrin (Orgon) în *Tartuffe* de Molière
(regia: Dominic Dembinski)

Cătălina Buzoianu, Constantin Codrescu, George Mottoiu, Alexa Visarion, Mircea Daneliuc, Dominic Dembinski, Mihai Lungeanu, Szabó Attila, atmosfera de creativitate autentică fiind păzită cu o dulce rigoare prin managementul discret și eficient al directoarei Veronica Dobrin, al directorului artistic Bujor Macrin și al consilierului artistic Ludmila Patlanjoglu. Firește că perindarea pe aici a unor oameni de teatru netaentați a lăsat și ea nu mai puține urme, ca întotdeauna când minți haotice sau neocapte produc dezordine în ordinea instituită de alții. Semnele acestei „perindări” constau în unele incongruențe dintre mișcare și rostire, dintre „spunere” și trăire, în anumite neglijențe de frazare, dicțiune, ritm verbal sau gestual. Din fericire, „dezordinile” de interpretare, precum și cele câteva ezitări scenografice par să fie trecătoare și neorganice, la fel ca umbrele inconsistente care au băntuit prin Teatrul „Maria Filotti”. Proiectele se anunță, oricum, consistente și merită, cred, să ne facem iluzii.

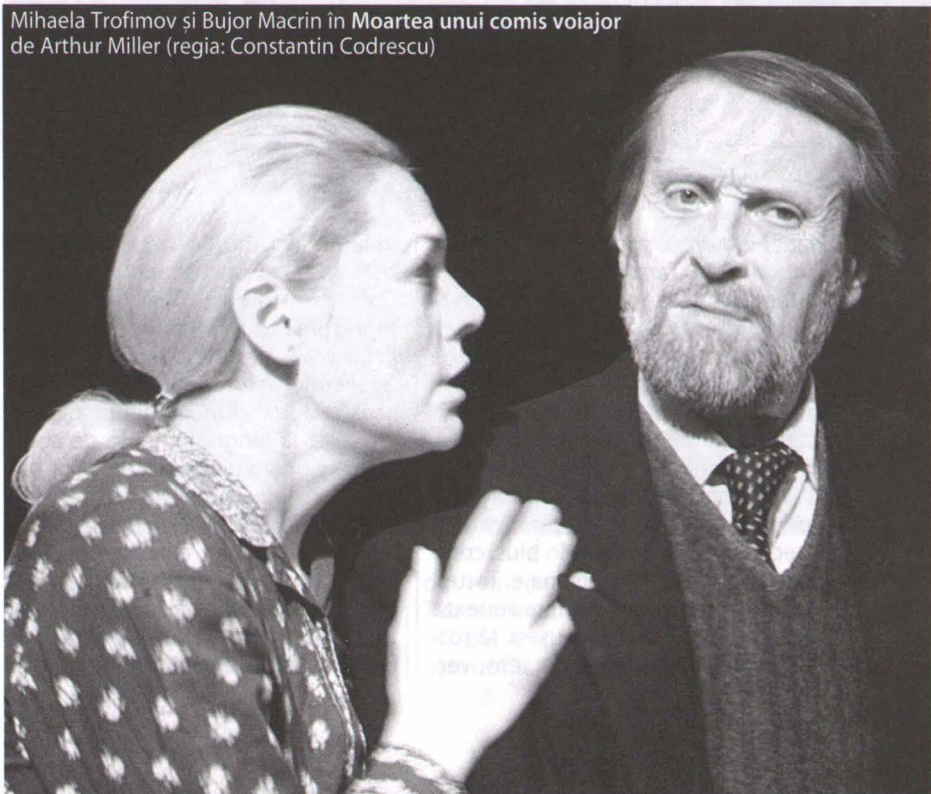
Dumitru Solomon

De la Molière la Creangă

Apreciat, până acum, prin prima spectacolelor realizate aici de Cătălina Buzoianu, teatrul brăilean și-a dezvăluit de curând și alte fațete, cu ocazia unei întâlniri botezate „Criticii și creatorii față în față”, inițiată de Secția română a Asociației Internaționale a Criticilor de Teatru (A.I.C.T.). O trupă deschisă la provocări, cu vedete de diferite vârste – Bujor Macrin, Liliana Ghiță, George Țoropoc, Mihaela Trofimov, Cornel Cimpoae –, a urcat pe scenă mai întâi emoționată (după cum au mărturisit ulterior actorii, trecuseră ani de la anterioara întâlnire cu criticii, lucru ce i-a plasat în dezavantaj, chiar dacă „jucau acasă”), pentru ca apoi să se elibereze de complexe, arătându-și atât calitățile, cât și defectele.

Anunțata transformare a lui Tartuffe din impostor religios în impostor politic (eu însămi am contribuit la

Mihaela Trofimov și Bujor Macrin în *Moartea unui comis voiajor* de Arthur Miller (regia: Constantin Codrescu)

propagarea acestei „idei”, fiind indusă în eroare de afirmațiile regizorului) s-a dovedit a fi doar un... „cârlig de presă”. Simpla atârănare a unor afișe electorale pe pereții decorului nu poate ține loc de demonstrație a teoriei avansate de regizorul Dominic Dembinski. Din fericire, spectacolul are alte calități, dintre care cea mai importantă mi s-a părut coerența gândului regizoral, ce mizează pe dezvăluirea tensiunii erotice ca motor al întâmplărilor gândite de Molière. Tartuffe al lui Dembinski nu este nici un bătrânel libidinos ascunzându-și pornirile sub haina bisericască, nici o făptură ahtiată după agoniștea victimelor sale, ci este ceea ce se cheamă „un tip bine”, care poate într-adevăr obține – și, ni se sugerează în final, asta chiar se întâmplă – „asentimentul” Elmirei pentru adulter. Jocul lui Cornel Cimpoea mi s-a părut cel mai intere-

surile lui Molière: Mihaela Trofimov (Elmira), Profira Serafim (Dorina), Liliana Ghiță (Doamna Pernelle). Din păcate, actorii tineri se dovedesc puțin instruiți, având voci neșlefuite și apelând, în lipsă de inspirație, la exces de gestică. Limpezimea spectacolului se pierde și când e vorba de scenografie, atât decorul cât și costumele fiind confuz „puse în pagină” de Ana-Maria Ionescu. Fragmente de frescă alături de jaluzele orizontale foarte moderne, un copac lângă un pat, două uși capitonate pe laturi și una batantă în fundal sunt elementele ce generează, amestecate, impresia de încropeală, ca și costumele ce îmbină culori, croiuri și texturi dintre cele mai diferite și nu tocmai de bun-gust.

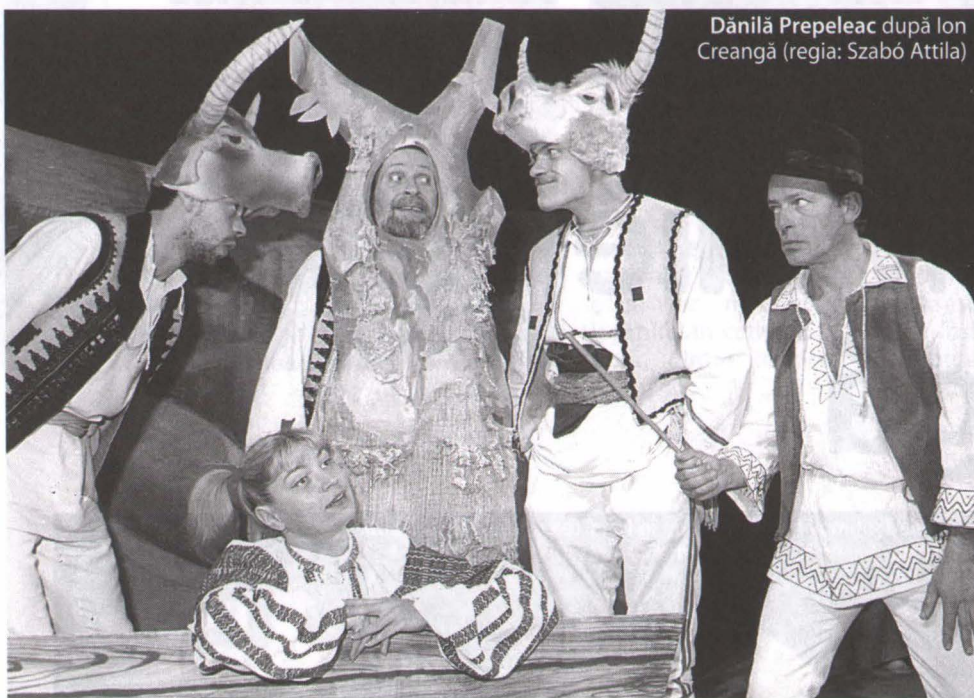
Tot scenografia, aparținându-i de această dată lui Gheorghe Mosorescu, mi s-a părut că „sugrumă” și spectacolul **Moartea unui comis**

scenă a personajelor, de multe ori inadecvată în raport cu spațiul și, prin aceasta, obositoare. Povara așezată pe umerii actorului Bujor Macrin (Willy Loman), deși bine dusă, ar fi trebuit împărțită cu interpreții celorlalte două roluri masculine importante (Biff și Happy), dar aceștia se pierd sub greutatea partiturilor. Paradoxal, personajele secundare – Ben (Cornel Cimpoea), Charlie (George Țoropoc) și Bernard (Valentin Terente) – sunt mai solid construite, actorii concentrându-se inspirat asupra nuanțelor. Singura prezență feminină notabilă este cea a Mihaelei Trofimov, care o înfățișează pe Linda în două ipostaze. O face convingător când e vorba de femeia tânără, dar compoziția e prea îngroșată în cazul posturii „vârșnice”. Ar mai fi ceva de spus: o dată ajuns în anul 2001, spectatorul de teatru și-a modificat, vrem - nu vrem, toleranța, așa încât un spectacol de peste trei ore greu mai poate beneficia de întreaga sa atenție, lucru pe care, din păcate, mulți dintre cei ce fac spectacole continuă să îl ignore.

Deși destinată mai ales copiilor, dramatizarea lui Eugen Apostol după **Dănilă Prepeleac** de Ion Creangă a generat la Braila un excelent spectacol, care reușește să-i cucerească în egală măsură pe copii și pe adulți. Dinamismul jocului și inteligența soluțiilor găsite de tânărul regizor Szabó Attila – care aduce și mici completări savuroase textului, referindu-se la realități binecunoscute cu un umor de foarte bună calitate – sunt calitățile unui spectacol ce demonstrează încă o dată că teatrul pentru copii, socotit adesea un gen minor, poate fi făcut și bine. Molipsiți de tipul de umor cultivat de regizor, toți actorii se desfășoară cu un chef nebulos – neobositul Bujor Macrin, George Țoropoc, Violeta Haret, Valentin Terente, Jarcu Zane, Marcel Turcoianu și Costică Burlacu (care realizează un inedit acompaniament *live* ajutându-se de câteva instrumente).

Pornind de la strălucirea clasică a versurilor lui Molière – încercare grea pentru orice actor –, trecând prin replica modernă a lui Arthur Miller pentru a ajunge la folclorul românesc prelucrat de Creangă și adus pe scenă cu multă inspirație, actorii braileni au dovedit, în cele trei zile destinate întâlnirii cu criticii, că au făcut deja primul pas pe drumul ce promite să-i scoată din anonimat.

Cristina Modreanu

Dănilă Prepeleac după Ion Creangă (regia: Szabó Attila)

sant element al spectacolului: bizar și imprevizibil, Tartuffe pe care îl conturează el este modern prin dezvăluirea valențelor tragice ale personajului, a cărui psihologie este una dintre cele mai interesante produse de Molière. Când sobru, când stăpânindu-și enervarea, când tandru (în declarațiile pe care i le face Elmirei, repede contrapunctate prin posturi ridicole), Tartuffe primește în spectacol o dimensiune în plus, comparativ cu celelalte personaje. Totuși, câteva voci feminine impresionează și ele prin felul în care reușesc să rostească, fără a le văduvi de sens, ver-

voiajor de Arthur Miller, semnat regizoral de Constantin Codrescu. Construcția greoaie din lemn natural, reprezentând în secțiune casa familiei Loman, așezată oblic pe scenă, în adâncime, obturează vocile, lucru care, adăugat ritmului grăbit al jocului, duce la lungi momente de completă ininteligibilitate. Spectacol bazat mai ales pe text, **Moartea unui comis voiajor** e astfel în primejdia de a rămâne complet exterior conștiinței publicului, în ciuda actualității subiectului. Alambicată mi s-a părut și „metoda regizorală”, spectacolul fiind parazitat de o haotică mișcare în